

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 82. Argumentum septuagesimum secundum. Ex istis aliis
Sanctroum pronuntiatis: Inanis est pœnitentia, quam sequens coinquinat
culpa. Vulnus iteratum fanatur tardiùs. Frequenter peccans, & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

nec veniam unquam à Domino impetravis. Quod hæretici illi probare nitentur dictis illis Sanctorum. Quibus optimè Gratianus, Magister, S. Thomas, S. Bonaventura, & alii veteres Scholastici respondent, quòd dicta illa Sanctorum non sint universaliter ac necessariò vera, ea intelligendo relative ad diversa tempora, sed relative ad idem tempus, hoc sentiu, *penitentia est anteacta peccata desistere, & stenda non committere, tempore quo ea sunt.*

972. Sed quamvis iste unus sit sensus ipsorum; non est tamen unicus; sed præter illum (qui solus est necessariò & universaliter verus) sancti Patres alium intenderunt, non quidem necessariò & universaliter, sed ut plurimum & ordinariè verum, videlicet quòd verus penitens, post commissum alicujus gravioris criminis, nec ipso penitentiae tempore, nec post illud faciliè & citò relabatur: quem in scopum dicta illa Sanctorum allegant sapientissimi Cardinales, Episcopi, Doctores, etiam Regulares omnium Ordinum. Et istum sensum manifestè indigitat contextus sanctorum Patrum, quo v. g. S. Eligius dicit: *Lavatur. & non est mundus, qui plangit quod gessit, nec deserit, sed post lachrymas (ecce relatio ad tempus lachrymas subsequens) stenda hæc que steverat repetit.* Similiter Fulgentius: *Nunquam diluunt gemendo peccatum, quia non desinunt peccare post gemitum.* Et Isidorus cap. 78. laudatus: *Effectum penitentiae non habent, quia inconstantia mentis, nunc recordatione peccati lachrymas fundunt; nunc reviviscens usu, ea QUAE ELEVERANT iterando committunt.* Et Ambrosius loco citato: *Si verè agerent penitentiam, iterandam (per iterata postea peccata) non putarent.* Et Gregorius Magnus l. 3. Pastor. admonit. 31. in fructuosam dicit penitentiam hominis relabentis, non quia crimina repetit, dum lavatur stibus à peccato, sed quia culpas post LACHRYMAS repetit, ipseque applicat illud Eccli. *Qui baptizatur à mortuo, & iterum tangit eum, quid proficit lavatio ejus?*

973. Nec hoc eliditur, dicendo cum Magistro (rursus contra Novatianos responsum istam adferente) *Ille etiam qui post lachrymas repetit quæstivit, lavatur ad tempus, sed mundus non est. illa munditia, quæ sit ei sufficiens ad salutem: quia est momentanea, & non perseverans.* Quandoquidem Patres & hoc velint, & insuper quòd penitentia, à qua faciliè & citò receditur, ordinariè non sufficiat ad peccatorum remissionem, etiam ad tempus. Nam & hoc manifestè declarant, dum aiunt, eam non esse veram, sed irrisoriam. Dum item Fulgentius ait, *tales nunquam (ergo nec ad modicum tempus) diluunt gemendo peccatum, quia non desinunt peccare post gemitum.* Dum item Clemens Alexandrinus supra argumento 64. eorum penitentiam apparentiam vocat penitentiam, non penitentiam; additque eam nihil differre à penitentia infidelium, qui sine fide peccatorum veniam non possunt obtinere. Dum etiam Tertullianus talium penitentium ingenia dicit de sermone hypocritarum ordinariè pullulare, quorum individua cum diabolo amicitia, quorum penitentia nunquam fidelis.

CAPUT LXXXII.

Argumentum septuagesimum secundum.

Ex istis aliis Sanctorum pronuntiatis: Inanis est penitentia, quam sequens coinquinat culpa. Vulnus iteratum sanatur tardius. Frequenter peccans, & lugens, vix veniam meretur. Nihil profunt lamenta, si replicantur peccata. Nihil valet veniam à malis poscere, & mala denuò iterare.

R Eferuntur can. *inanis de poenit. dist. 3. & habentur penè eadem apud Isidorum in synonymis ante caput de castitate. Canone verò Diacono dist. 93. additur sententia ista: assidue peccantium non miseretur Deus.* Quod Glossa ibidem sic exponit: *iterato non miseretur de facili.*

Porro ex iis omnibus rectè concluditur, penitentiam eorum, qui faciliè & citò post eam crimina repetunt, Sanctorum judicio non censeri ordinariè sufficientem ad peccatorum remissionem. Si enim ordinariè sufficiens esset, fructuosa esset, inanis non foret, ordinariè veniam mereretur, &c. Cujus oppositum SS. Patres asserunt.

Neque oraculis istis: *Vulnus iteratum sanatur tardius. Frequenter peccans, & lugens, vix veniam meretur. Assidue peccantium, iterato de facili non miseretur Deus;* &c. congruit responso Magistri, in fine argumenti præcedentis relata, quòd utique frequentè peccans, & lugens, veniam finalem non meretur, defectu perseverantiae. Quia oracula illa non dicunt recidivis illis veniam esse impossibilem, & nunquam contingentem (prout impossibile est venia finalis, absque perseverantia, nec unquam contingit) sed vix & raro contingentem, & non sine ingenti difficultate, vix veniam meretur, non miseretur de facili, &c.

CAPUT LXXXIII.

Argumentum septuagesimum tertium.

Ab infirmitatibus & vulneribus corporis SS. Patres arguunt ad infirmitates & vulnera animæ, simileque de istis ac de illis iudicium ferunt. Atqui gravis infirmitas corpori sufficienti remedio curata non cunctetur, dum facile & citò redit. Ergo similiter, &c.

S ANCTUS Cyprianus, Origenes, Ambrosius, Cassarius, Eligius, &c. à modo cognoscendi curandique infirmitates & vulnera corporis, frequenter arguunt ad modum cognoscendi & curandi infirmitates & vulnera animæ: *istis vulneribus vel fracturis corporum (inquit Cassarius hom. 59.) infirmitates cognoscere possunt animarum.* Unde post allegatum modum curandi fracturas corporis, similis (inquit) ratio in animarum fracturis, seu vulneribus esse credenda est. Hinc Origenes hom. 8. in cap. 13. & 14. Numer. *Si vulnus corpori insigatur, aut confringatur, aut nervorum junctura resolatur, sub unius horæ spatio hujusmodi vulnera solent corporibus accidere, & plurimum postea cruciatibus, ac doloribus exaltis, multo vix tempore sanari. Jam vero si accidat, ut in eodem vulnere, vel in eadem fractura iterum sepius quis vulneretur, frequentiusque frangatur, quantis hoc penis, & quantum potest cruciatibus medicari? quanto autem tempore, si tamen poterit, ad sanitatem perducitur? Transi nunc ad exemplum corporis ad animæ vulnera. Anima quoties peccat, quoties vulneratur. Et idè consequentissima ratio est pœne, id est curæ & medicationis tempus extendi, & per unumquodque vulnus, pro qualitate plagæ, medendi quoque spatia propagari. Ubi enim indulgentia poterit medicina proficere (ait Clerus Romanus ad S. Cyprianum epist. 31.) si etiam ipse Medicus, intercepta penitentia, indulget periculis? Si tantummodo operit vulnus, nec sint necessaria temporis remedia obducere cicatricem? Aperendum est vulnus, & secandum (ait Cyprianus l. de lapsis) & putaminibus amputatis medela fortiore curandum. Vociferetur & clamet licet, & conqueratur, eger impatiens per dolorem, gratias agat postmodum, cum senserit sanitatem. Et alia hujusmodi habent SS. Patres. Quemadmodum ergo similis est modus cognoscendi*